

lingslandene rent faktisk næsten var nået i indeværende udviklingstiår.

Vedrørende det 2. udviklingstiår var der almindelig enighed om, at dette måtte forberedes bedre end det første, hvilket bl. a. burde indebære mere detaljerede målsætninger inden for de forskellige områder af samfundslivet.

En række *udviklingslande* understregede nødvendigheden af, at såvel de udviklede lande som udviklingslandene indgik faste forpligtelser i forbindelse med udviklingstiåret, som disse lande fandt dels skulle tjene som en aktionsplan, dels være et middel til evaluering og kontrol af opnåede resultater. FN kunne bistå ved udarbejdelsen af en national planlægning inden for rammerne af en verdensomspændende udviklingsstrategi. Enkelte lande berørte den nære sammenhæng mellem økonomisk udvikling og verdensfredens bevarelse. Flere u-landsrepræsentanter hæftede sig ved, at det alt afgørende for det 2. udviklingstiårs succes var, at den nødvendige politiske vilje var til stede.

En hel del u-landsrepræsentanter omtalte i tilknytning til udviklingstiåret konkrete problemer, hvis løsning de ville finde var særlig betydningsfuld. *Venezuela* nævnte således spørgsmålet om udnyttelsen af de menneskelige ressourcer og fremhævede i denne forbindelse uddannelsens centrale rolle i udviklingsprocessen; befolkningens mobilitet måtte øges inden for det pågældende lands grænser, medens der måtte træffes foranstaltninger til at imødegå udvandringen af højtuddannede folk fra udviklingslandene til de industrialiserede lande. Bl. a. *Indien* omtalte hindringerne for og omkostningerne ved at overføre teknologi til udviklingslandene. *Ceylon* kom ind på de uheldige virkninger, som en høj befolkningstilvækst kan have på et lands økonomiske udvikling, medens andre udviklingslande, herunder visse latinamerikanske, erkendte problemet, men advarede mod at tillægge det for stor vægt, samtidig med at de opfordrede til øget internationalt samarbejde på fødevarerhjælpens og proteinerens område. Landbrugets fortsatte betydning for udviklingslandene som grundlaget for deres industrialisering understregedes bl. a. af *Algeriet*.

En lang række udviklingslande kom under

den ene eller anden form ind på spørgsmålet om øgede finansielle ressourcer fra de mere udviklede lande; visse benyttede således lejligheden til at anbefale, at UNDP fik tilført større midler, andre beklagede den ringe tilslutning, som FNs Kapitaludviklingsfond havde mødt, medens atter andre kom ind på udviklingslandenes stigende gældsbyrde for udenlandske lån eller rettere kritik mod den udformning, som de særlige trækningsrettigheder i Den internationale Valutafond havde fået, og som de ikke mente i tilstrækkelig grad tilgodeså udviklingslandenes interesser.

Fra *vestlig side* deltog på dette tidspunkt kun relativt få lande i debatten heriblandt de skandinaviske. Den *danske* delegerede konstaterede, at situationen for øjeblikket prægedes af en vis skuffelse, i de udviklede lande over, at resultaterne af deres bistand ikke viser sig så hurtigt som ventet, i udviklingslandene over, at de i deres bestræbelser på at opnå en højere levestandard ikke modtager mere rundhåndet bistand fra de rige nationer. En hel del resultater var dog opnået, og det syntes som om, at der ved forberedelserne til det 2. udviklingstiår blev lagt vægt på at skabe den fornødne politiske vilje blandt de større giverlande; eksempler på sådanne forsøg var den af Verdensbanken påbegyndte undersøgelse af udviklingsprocessen under den forhenværende canadiske premierminister Lester Pearsons ledelse, samt UNDPs kapacitetsstudie under australieren Sir Robert Jackson. Herefter omtaltes Danmarks øgede bidrag til UNDP samt den af folketinget godkendte plan til opnåelse af 1 pct. målsætningen for udviklingsbistanden, hvis gennemførelse tilstræbtes holdt adskilt fra den øvrige økonomiske politik. Der udtryktes håb om, at Generalforsamlingen måtte tage skridt til at lette udviklingslandene med at udforme bistandsansøgninger på fødevarernes, proteinerens og befolkningspolitikens område. Fra dansk side udtalte man sin interesse i at tage fuld del i det samlede handlingsprogram som er forudsat i den verdensomspændende udviklingsstrategi, men understregede betydningen af, at de opstillede mål var realistiske og i overensstemmelse med forholdene i de enkelte lande samt blev udspecificeret på områder som sundhed, beskæftigelse og uddannelse. Den danske dele-